

ἵνα δι' ἄλλου λωρίου διαπερῶντος αὐτὰς περισφίγγεται τὸ κάττυμα καὶ συγκρατῆται ἐπὶ τοῦ ποδός: Κάμε τέσσερα ἀνάστολα γιὰ νὰ ἀράψουν τὰ τροχάδια (πέδιλα, κοινῶς τσαρούχια).

ἀνάστομα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 66

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάστομος.

Ὑπτίως: Ἐπεσε ἀνάστομα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀναστομίζω Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάστομα.

Ἐξαπλώνω τινὰ ὕπτιον: Ἀναστόμισε τὸ παιδί νὰ τοῦ δώσωμε τὸ λῆδι. Συνών. ἀνασκελιάζω 1, ἀνασκελίζω (I) 1, ἀνασκελώνω 1.

ἀναστομώνω Λεξ. Δημητρ. ἀναστομώνου Μακεδ. (Καταφύγ. Νάουσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. στομώνω. Πβ. ἀρχ. ἀναστομῶ.

1) Χορταίνω τινὰ πεινῶντα, βοηθῶ τινὰ δυστυχῆ Μακεδ. (Νάουσ.) Πβ. Σουίδ. «ἀνεστομώθησαν... ἐπλήρωθησαν». 2) Καθιστῶ τινὰ ἀναυδον Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀποστομώνω. 3) Περισυλλέγω εἰς στενὸν χώρον σκορπισμένον ποίμνιον Λεξ. Δημητρ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ν' ἀναστομώσω τὰ γίδια.

***ἀνασιονάχημα** τό, ἀνασιονούχισμα Δ.Κρήτ. ἀνεσιονούχισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνασιοναχῶ. Τὸ *ἀνασιονούχισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Λυγμός: Νὰ κάνης δουλειὰ καὶ ν' ἀφήσης τ' ἀνεσιονούχισμα, γιατί θὰ τοὶ φάς πλεῖν καλά! Παράτα τ' ἀνεσιονούχισμα! Συνών. *ἀνασιοναχημός.

***ἀνασιοναχημὸς** ὁ, ἀνεσιονουχισμὸς Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνασιοναχῶ.

***ἀνασιονάχημα**, ὁ ἰδ.

***ἀνασιοναχῶ**, ἀνασιονουχῶ Δ.Κρήτ. ἀνεσιονουχῶ Α.Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἀνασιοναχῶ.

1) Κλαίω μετὰ λυγμῶν: Ἀνασιονουχάει τὸ παιδί. Ποιὸς σ' ἔδειρε καὶ ἀνεσιονουχῆς ἔτασ; Μὴν ἀνεσιονουχῆς ἔλεγε καὶ ν' ἀνοίξῃ θέλει ἢ καρδιά σου. Συνών. ἀναλυγιάζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀναρρουφῶ 3, ἀνασέρνω Β 6, λυγγιάζω. 2) Ὀγκανίζω, ἐπὶ ἡμίονου ἢ ὄνου ζητοῦντος τροφήν ἢ πρὸς ὃν ἐπιδεικνύεται τροφή: Ἀνεσιονουχάει ὁ γάιδαρος, μόνο πήλινε νὰ τοῦ βάλης νὰ φάῃ.

ἀνασιουπώνω ἀμάρτ. ἀνασιουπώνω Πελοπν. (Κλουτσιοχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σιουπώνω.

Φράττω τὴν ροὴν τοῦ ὕδατος, ἀνακόπτω διὰ φραγμοῦ τὴν ὁρμὴν του: Ἀνασιουπώνω τὸ νερό.

ἀνάστραβα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπιρρ. στραβά.

Οὐχὶ εἰς τὴν εὐθείαν καὶ προσήκουσαν θέσιν, ἀλλὰ πλαγίως ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐχει τὸ φέσι ἀνάστραβα καὶ τὸ παπάκι δίπλα (παπάκι=ἡ φούντα τοῦ φεσιοῦ) Λακων. Συνών. στραβά.

ἀνάστραχο τό, ΜΛελέκ. Ἐπιδόρρ. 144

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἀστράχα.

Τὸ μεταξὺ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου καὶ τῶν ξύλων τῆς στέγης τριγωνικὸν κοίλωμα: Ἄσμ.

— Σ' ἀγαπᾷ, σ' ἀγαπᾷ — Ποῦ μὲ βαίνεις;

— Ἀπάνω 'ς τ' ἀνάστραχα — Ἀν πέσ' ἀπὸ τ' ἀνάστραχα;

— Νὰ φάς μὰ χούφτα κάστυνα.

ἀναστρέφω Λεξ. Περίδ. Βλαστ. ἀνεστρέφω Θήρ. ἀναστρέβω Πόντ. (Οἶν.) Μέσ. ἀνιστρέφουμ' Λῆμν.

Τὸ ἀρχ. ἀναστρέφω.

1) Ἀνατρέπω Θήρ. — Λεξ. Περίδ.: Θὰ σοῦ ἀνεστρέψω τὰ κοφίνια Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναποδογυρίζω 1.

2) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Οἶν. Συνών. ἀναγουλιάζω 4, *ἀναθεώνω 2, ἀνακερώνω 3 β, ξερνῶ, στρέβω (ἰδ. στρέφω). 3) Μέσ. στρέφομαι ὀπίσω Λῆμν.: Ἰκεῖ π' πιπλάτουμ' νὰ ἀνιστρέφουμ' κὶ τί νὰ δῶ! (ἰκεῖ = ἔδεκεῖ).

ἀναστρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. Βωμ. 102 — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄναστρος.

Ὁ ἀνευ ἀστέρων: Ἀναστρος οὐρανὸς Ἀρκαδ. Σκοτάδι ἄναστρο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Ἀναστρη νύχτα Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀνάστειρος.

ἀνάστροφα ἐπίρρ. Ἀθῆν. Κέως κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάστρουφα Σάμ. ἀνάστριφα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάστροφος (I).

1) Ἀντιστρόφος, ἀντεστραμμένως ἔνθ' ἀν.: Φόρεσα τὸ καπέλλο μου ἀνάστροφα Λεξ. Δημητρ. Μπάτσος δοσμένος ἀνάστροφα (μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς χειρὸς) αὐτόθ. || Φρ. Ἀνάποδα καὶ ἀνάστροφα νὰ σὲ βγάλουνε! (νὰ κάμουν τὴν ἐκφορὰν σου ὡς νεκροῦ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός! Τὸ τοιοῦτον νομίζεται κακόν, διότι ὁ νεκρὸς δὲν διαλύεται ἐν τῷ τάφῳ) Ἀθῆν. Τὰ πῆρε ἀνάστροφα (ἐνν. τὰ πράγματα, φέρεται ἀνοήτως. Ἐπὶ τοῦ ἀσώτου καὶ σπατάλου) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀλλακάπα 1, ἀνάγυρ 1, ἀνάποδα 1, ξανάστροφα. β) Ὑπτίως Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσα ἀνάστροφα. Συνών. ἀνάκολα 3, *ἀνακούκουλλα 2, ἀνακούρκουδα 2, ἀνάσκελα, ἀνασκελᾶτα, *ἀνασκελόν.

2) Οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀλλ' ἀντιξόως Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ ῥθανε τὰ πράματα ἀνάστροφα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδα 10.

ἀνάστροφος ἐπίθ. (I) Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀνάστρουφους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστρέφω.

1) Ὁ ἀντεστραμμένος, ὁ ἀντεστραμμένος Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀναποδογυρισμένος (ἰδ. ἀναποδογυρίζω 1), ἀνάποδος Α 1. β) Θηλ. ἀνάστροφη κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μερῶς ὡς οὐσ., ἢ ἀντίθετος ὅψις πραγμάτων τινος Λεξ. Ἡπίτ.: Φρ. Τοῦ ἔδωκε μιὰν ἀνάστροφη. Συνών. φρ. τοῦ ἔδωκε μιὰ ἀνάζερεβη, τοῦ ἔδωκε μιὰ ἀνάποδη. Πβ. ἀνάποδος Α 1 β. 2) Τὸ οὐδ. ἀνάστρουφου οὐσ., ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ τὸ χαρτὶ τὸ μένον ἀντεστραμμένον καὶ ἀνοικτὸν Θράκ. (Αἰν.) Συνών. κόζι.

ἀνάστροφος ἐπίθ. (II) Ρόδ. ἀνούστρεφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Ὁ μὴ ἐπιστραφεὶς ἢ ὁ μὴ ἀποδιδόμενος ἔνθ' ἀν.: Φρ. Λανεικὰ καὶ ἀνούστρεφα (ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἀποδιδομένων) Ἀπύρανθ. Συνών. ἀγύριστος Α 3.

ἀναστύλωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεστύλωμα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστύλωνω.

Τοποθέτησις εἰς κατάλληλον θέσιν, τακτοποίησις: Καλὸ ἀνεστύλωμα τοῦ καμες.